

RECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Met Christus gekruisigd

4 DE BETEKENIS VAN DE BIJBEL

Deel 4

De mens heeft God verloren. Vroeger stond hij met Hem in verbinding, en die relaties waren hernieuwd in de persoon van Noach. Maar nu maakte de mens van elke natuurkracht een god die sprak tot zijn verbeelding en die een middel werd om aan zijn begeerten te voldoen.

6 EEN STUDIE OVER EFEZIËRS 1

7 REPLY

De huid van het brandoffer

8 DE VENSTERS VAN HET TEMPELHUIS

9 WOORDSTUDIE

Het gebruik van het praesens historicum bij Markus (1)

10 HET HOONGLIED

Deel 64 - De hoogste taal van de liefde

11 BETHANIË

Genade voor armen

13 ZINGEN IN DE KERK

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

MET CHRISTUS GEKRUISIGD

Jan Paul Spoor

Een aantal jaren geleden alweer waren mijn vrouw en ik op de fiets naar Gent gegaan voor een stadstrip. De ene dag heen, een nachtje logeren in een hotel en de andere dag weer terug. En terwijl we daar waren, bezochten we de stad.

Nu stelt die fietstocht niet heel veel voor, vanaf de plaats waar wij wonen. Na het pontje Vlissingen – Breskens is het ongeveer een kilometer of zeventig. Enkele foto's in dit nummer getuigen van deze trip. Die van de voorpagina en die op pagina 11 zijn 's morgens heel vroeg genomen. Ik was al vroeg wakker en ben het hotel uitgeslopen. Het was windstil en er was niemand op straat; een stille stad. Toen ik terugkwam in het hotel, hebben we samen ontbeten, zijn uitgechecked en daarna samen de stad ingegaan.

Waarom vertel je dit allemaal, vraagt u misschien? Nu, we liepen namelijk ook een kerk binnen (ik weet niet precies welke) en terwijl we een rondgang in het kerkship maakten, zagen we dat er werkzaamheden werden uitgevoerd. Ik ga hier tenminste vanuit, want sommige relikwieën lagen her en der verspreid, waaronder een kruis en een christusbeeld. Zie onderstaande foto. Ik vond dit vreemd, gezien alle devotie rondom beelden in deze kerk.

Let wel, ik heb weinig met beelden of kruisen. Ik begrijp dat

sommigen dat meer hebben. Maar het geloof is een zaak van het hart, dat is belangrijker dan een fysiek symbool. U begrijpt wel wat ik bedoel.

Maar terwijl ik dit tafereel zo bekeek, kwam het bij mij toch hard binnen dat men in deze kerk aan het werk was en besloten had dat het kruis van zijn plaats moest en ergens anders opgeslagen moest worden. Men had het neergelegd in een van de zijnissen. Kennelijk moest hiervoor eerst het beeld van het kruis verwijderd worden. Dit om te voorkomen dat het zou vallen bij het verwijderen. Want ik zie maar één bevestigingspunt op het kruis. Het beeld hangt daarmee in het ijzeren oog op het kruis. Daarna is het kruis van zijn plek verwijderd en zo lagen ze nu apart op de grond.

Het beeld van Christus had echter ondersteuning gekregen, zodat kwetsbare delen niet zouden beschadigen. Er is dus over nagedacht en er is zorg besteed aan het demonteren. Toch maakte het geheel op mij een deerniswekkende indruk. Menselijk gesproken is de methode technisch verantwoord en veilig voor de betrokken stukken.

Maar hoe komt dit over op het hart van de bezoekende gelovige? Ik heb al gezegd dat de waarde van het fysieke kruis en het christusbeeld voor mij niet zo zwaar wegen. Maar kun je er toch niet iets van leren? Het punt is namelijk: Gaan wij ook zo om tijdens 'werkzaamheden' in de gemeente met het kruis van Christus, en wat betekent dit voor ons leven?

Paulus zegt: *'Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven'* (Gal. 2:20). Heeft Christus Zelf nog de juiste plek in ons leven, of is Hij in één van de zijnissen van ons hart opgeborgen? Misschien wel op een menselijk verantwoorde en goed bedachte methode, en misschien precies volgens het door anderen bedachte protocol?

Of zegt u: 'Luister, ik ben nu te druk. Later zal ik de Heer een meer centrale plaats geven in mijn leven; maar nu even niet'. Dan hoop ik dat deze foto u toch zal aanspreken, zodat u erover nadenkt hoe u persoonlijk omgaat met Christus. Ik stond in ieder geval verwonderd te kijken naar dit tafereel.

Ik hoop dat dit zomernummer van Rechtstreeks en de komende vakantietijd u nader zal brengen tot de Heer Jezus, die ons zo heeft liefgehad. Namens de redactie, Jan Paul Spoor

DE BETEKENIS VAN DE BIJBEL

DEEL 4

Vrij naar J.N. Darby

Henoch en Noach

Daarna vinden we het getuigenis van God in Henoch, en ook in Noach. Henoch kondigt de komst van Christus ten oordeel aan (vgl. Judas:14-15). Noach gaat door het aardse oordeel heen en wordt om zo te zeggen opnieuw geboren voor een nieuwe wereld.

We vinden in Henoch in type ook een voorstelling van het eeuwige leven, terwijl in Abel het offer wordt voorgesteld waardoor de gevallen mens tot God kan naderen. In Adam en Eva hebben we Gods soevereine genade gezien, waardoor de mens die onder het oordeel ligt wordt bekleed, voordat hij uit de hof van Eden wordt verdreven. Ten slotte vinden we in Noach de aankondiging van het einde van de eeuw, en de bewaring van een overblijfsel door het oordeel heen. Het gaat van kwaad tot erger met de gevallen mens, zodat er geen enkele getrouwe overblijft behalve Noach. Noach wordt door God gered als Hij het oordeel van de zondvloed over de wereld laat komen.

Al deze dingen worden aangehaald in het begin van Hebrëen 11. Daar zien we de grote principes ervan in genade. De feiten zoals we die in Genesis vinden, bevatten dus *beginselen* die veel dieper gaan en eeuwig van betekenis zijn. Toch is het ook belangrijk erop te wijzen dat de geschiedenis van dit tijdperk van oordeel over Adam en over de wereld een *aards* karakter draagt. Het zijn regeringsoordelen en ze hebben betrekking op de dingen van de aarde.

Na de zondvloed begint er met Noach een nieuwe wereld. Het eerste waarmee hij zich bezighoudt, is het offer. Er is hier uitdrukkelijk sprake van 'brandoffers', die aangenaam waren voor God. God verklaart dat Hij de aardbodem niet meer zal vervloeken en al het levende niet meer zal slaan, maar dat de seizoenen op elkaar zouden volgen in overeenstemming met de orde die Hij vaststelde zolang de aarde zou bestaan. Maar het gezag van de mens is nu anders dan in het paradijs. Toen was er vrede en gaf hij op een soevereine wijze namen aan de dieren. Maar voortaan moet de vrees voor de mens al deze schepselen beheersen. De mens mocht ze eten, maar hij mocht niet komen aan het bloed, het teken van het leven.

Bovendien wordt het gezag van de overheid ingesteld om het geweld tegen te gaan dat de aarde had vervuld vóór de zondvloed. Wie een aanslag pleegde op het leven van een mens, zou dat met zijn eigen leven moeten boeten. God eiste bloed voor het bloed dat vergoten werd, en de mens werd bekleed met het gezag dat nodig was om deze wet uit te voeren. Onder dit bestuur leven we op aarde. Daarna gaf God de regenboog als het teken van Zijn verbond met de

hele schepping. De boog in de wolken getuigt ervan dat er geen zondvloed meer zal komen.

Helaas faalde Noach, toen hij genoot van de zegen die God hem gaf. Hij schoot tekort in zijn positie, doordat hij zichzelf bedronk en onteerde. Dan zien we dat de wereld in drieën wordt verdeeld, overeenkomstig de drie zonen van Noach. Het nageslacht van Sem staat met God in verbinding, maar dat van Cham wordt vervloekt. Het wordt hier genoemd met het oog op de geschiedenis van Israël. Het derde deel wordt gevormd door het nageslacht van Jafet, dat de meerderheid van de volken omvat.

Babel en de afgodendienst

De mensen proberen zich te verheffen op de aarde en de macht van het menselijk geslacht, dat toen nog een eenheid vormde, te bundelen. Maar God verijdelt hun plannen door hun spraak te verwarren. Daarna zien we in Nimrod het begin van de wereldrijken. Babel en het land Sinear beginnen op de voorgrond te treden. Dat is onze wereld.

Er is een ander belangrijk element dat nu naar voren komt in de geschiedenis, de invoering van de afgoderij. Het is de satan niet alleen gelukt om de mens te verleiden, zodat hij een zondaar is geworden. Maar de satan roept zichzelf uit tot zijn god, om hem te helpen bij de vervulling van zijn verlangens. De mens heeft God verloren. Vroeger stond hij met Hem in verbinding, en die relaties waren hernieuwd in de persoon van Noach. Maar nu maakte de mens van elke natuurkracht een god die sprak tot zijn verbeelding en die een middel werd om aan zijn begeerten te voldoen. Nu hij God heeft verloren, blijft alleen de afgodendienst voor hem over. En zelfs van dat deel van de mensheid dat met Jahweh in verbinding stond (Gen. 9:26), wordt speciaal gezegd dat het tot afgoderij vervallen was (Joz. 24:2).

De mens heeft God verloren. Vroeger stond hij met Hem in verbinding, en die relaties waren hernieuwd in de persoon van Noach. Maar nu maakte de mens van elke natuurkracht een god die sprak tot zijn verbeelding en die een middel werd om aan zijn begeerten te voldoen.

Wat een vreselijke val! De mens kon zich onmogelijk ontdoen van het bewustzijn dat er een God was die boven hem stond, een Wezen dat hij vreesde. Maar toch schiep hij zich een menigte lagere goden, om deze vrees te verdrijven en een antwoord te krijgen op zijn wensen. Zo verborg hij de ware God, die hij in feite niet kende en die altijd een 'onbekende God' voor hem bleef (zie Hand. 17:23). De mens ging alles vergoddelijken: de hemellichamen, de natuurkrachten, zijn voorouders, de nakomelingen van Noach en andere leden van het menselijk geslacht die nog ouder en minder bekend waren. Alles wat niet van de mens zelf was, wat buiten hem leefde en handelde, de natuur die stierf en weer nieuw leven voortbracht, het ontstaan van levende wezens: alles kreeg een goddelijk karakter in

zijn ogen. De ware God bezat hij niet. Toch had hij een god nodig, want hij was een afhankelijk en ongelukkig schepsel. Daarom maakte hij zichzelf goden volgens zijn fantasie en begeerten en de satan profiteerde daarvan. Arm mensdom zonder God!

Dan komt de soevereine God tussenbeide. Maar terloops kunnen we nog opmerken dat Hij de levensduur van de mens halveerde na de zondvloed en later nog een keer in de dagen van Peleg, toen de aarde werd verdeeld en God elk volk zijn plaats gaf (vgl. Deut. 32:8).

De roeping van Abraham

Zoals we zojuist al hebben gezegd, leidt de algemene verbreiding van de afgoderij ertoe dat God tussenbeide komt. Deze goddelijke tussenkomst drukt een heel belangrijk stempel op Zijn wegen. God roept Abraham uit deze verdorven omgeving, opdat hij de stamvader zal worden van een volk dat Hem toebehoort. In Abraham, de vader van de gelovigen, komen de volgende drie of zelfs vier grote beginselen naar voren: eerst de soevereine wil van God of anders gezegd Zijn verkiezing, dan de roeping, de beloften en ten slotte de voortdurende eredienst van iemand die een vreemdeling op aarde is geworden.

Abraham bezit wel de beloften, maar nog niet de dingen die beloofd zijn. Maar dit richt de gevoelens en de hoop op een domein buiten deze wereld, ongetwijfeld nog op een vage manier, maar later worden er openbaringen aan toegevoegd. De beginselen die we in Abraham zien, hebben het volk van God sindsdien gekenmerkt. Dit zijn dus in 't kort de nieuwe wegen van God: de wereld heeft zich overgegeven aan de afgodendienst, en daarom roept God iemand uit deze wereld om Hem te dienen; deze man wordt het vat van de beloften. Er zijn andere getrouwen geweest vóór Abraham. Maar die waren niet de stamvader van een geslacht geworden, zoals Adam dat was als het hoofd van het gevallen mensengeslacht. Maar Abraham werd ook het hoofd van een geslacht; want zelfs wij zijn Abrahams nageslacht, omdat we van Christus zijn (Gal. 3:29).

Er is niets wat zo leerrijk is als het leven van Abraham. Maar we kunnen nu alleen wijzen op wat kenmerkend is voor de wegen van God. Abraham beleed een vreemdeling en bijwoner te zijn. Toen hij in het land kwam dat God hem gaf, bouwde hij een altaar voor God. Maar hij bezat niets van het land, zelfs geen voetbreed. Hij had alleen een tent en een altaar. Als hij ergens komt, slaat hij zijn tent op en bouwt er een altaar. Maar hij faalt als hij afdaald naar Egypte en God niet raadpleegt. God bewaart hem, maar hij heeft geen altaar na zijn vertrek uit het land Kanaän. Pas als hij terug is in het Beloofde Land, heeft hij weer een altaar.

Abraham krijgt de beloften. Hij zal een talrijk nageslacht hebben (Israël), waaraan het land Kanaän tot een eeuwige bezitting zal worden gegeven. Verder zullen alle volken van de aarde in hem worden gezegend. Deze laatste belofte wordt herhaald na het offer van Isaak, die een type is van de gestorven en opgewekte Christus. Abraham offerde zijn zoon, in wie de beloften vervuld zouden worden, aan God en hij kreeg hem bij gelijkenis terug uit de doden (Hebr. 11:19). Daarop wordt de belofte van zegen voor de volken bekrachtigd aan zijn nageslacht, dat wil zeggen aan Christus (Gal. 3:16). De beloften zijn onvoorwaardelijk, het gaat om

het vaste voornemen van God. Israël zal de zegen ervan ontvangen in de laatste dagen, de christenen hebben het genot ervan nu al (Gal. 3:14). We kunnen nu niet ingaan op de feiten en openbaringen die hiermee verband houden en die van oneindige betekenis zijn.

Sara wil het 'nageslacht' bezitten vóór de tijd die God had bepaald (Gen. 16). Maar het kon alleen gebeuren op de grondslag van de *belofte*, niet naar het vlees (Gal. 4:23). Het was toen allemaal genade, geloof en hoop, want er was nog niets vervuld. Dat is zelfs nu nog zo als het gaat om de heerlijkheid die ons is beloofd, waarin alleen Christus Zelf al is binnengegaan. Ondertussen was God de God van Abraham, Isaak en Jakob, de mede-erfgenamen van dezelfde belofte (Hebr. 11:9). Isaak is een type van Christus in Zijn betrekkingen met de gemeente. Jakob brengt ons op het terrein van het aardse volk van God.

De uittocht van Israël uit Egypte

Nadat Jakob naar Egypte was getrokken, werden zijn nakomelingen, de Israëlieten, onderworpen aan het slavenjuk, de harde dienst van de Egyptenaren. Zo is de mens onderworpen aan de slavernij van de zonde in het vlees. Dit feit leidt tot een nieuw beginsel van enorme betekenis, dat van de *verlossing*. En er is een andere waarheid die hiermee gepaard gaat, namelijk het bestaan van een volk van God op aarde, een volk te midden waarvan God *woont* (Ex. 3:7-8; 6:1-8; 15:2, 13-17; 29:45-46).

Het is Gods soevereine genade dat Hij denkt aan de ellende van Zijn volk en het geroep van de kinderen Israëls hoort. Maar hoe kan Hij hen verlossen? Israël leeft in de zonde, evengoed als de Egyptenaren. Maar God heeft een losprijs gevonden: het bloed van het paaslam, een beeld van Christus (1 Kor. 5:7). Door het geloof wordt het bloed in alle huizen van de Israëlieten op de beide deurposten en de bovendorpel gestreken en God gaat met Zijn oordeel voorbij aan het volk dat schuilt achter het bloed.

De Israëlieten moeten ook eten van het lam dat geslacht is en dat hen beveiligt voor het oordeel. Het paaslam wordt gegeten met bittere kruiden en ongezuurde broden, met de bitterheid van de verootmoediging en met oprechtheid en waarheid in het hart – en verder het middel omgord, de schoenen aan de voeten en de staf in de hand. Daarna verlaat het volk met haast het land Egypte.

Als het volk dan bij de Rode Zee komt, wordt het verlost. Mozes zegt tegen de Israëlieten: 'Wees niet bevreesd, houd stand, zie het heil (= verlossing) van Jahweh' (Ex. 14:13). De macht van Egypte wordt verbroken door het oordeel dat het treft. Het paard en zijn ruiters worden in de zee geworpen. Voortaan is Israël buiten Egypte, het is verlost en tot God gebracht. De verlossing is volkomen, het volk zal de Egyptenaren in eeuwigheid niet meer zien.

EEN STUDIE OVER EFEZIËRS 1

Hugo Bouter

Inleiding

Het is mooi te zien dat de apostel Paulus deze brief – die mogelijk een rondzendbrief was aan meerdere gemeenten in Klein-Azië (vgl. Hand. 19:10, 26) – begint met gebed en dankzegging. Eigenlijk is dit héle eerste hoofdstuk na de aanhef (de zegenwens) een *dankgebed* (vs. 3-14; vgl. vs. 15-16), gevolgd door een *gebed om inzicht* voor de gelovigen opdat zij hun rijke positie in Christus zouden begrijpen (vs. 17-23).

Welke plaats nemen de gelovigen in onze gedachten en gebeden in? Brengen wij hen bij de Heer? Bidden wij voor hun geestelijke groei? De aanhef spreekt over ‘heiligen’ (personen die voor God apart zijn gezet) en ‘getrouwen’. Oftewel ‘gelovigen’, personen die op God en op Christus vertrouwen. Er is genade voor hen (genade = charis, vgl. Gr. chairein, d.i. gegroet) en vrede (vgl. het Hebr. sjaloom). De genade en vrede is afkomstig van God onze *Vader* en van de *Heer* Jezus Christus (vs. 1-2).

Er is een wederkerig ‘zegenen’ in vers 3. Wij zegenen of loven God, en Hij heeft ons rijk gezegend in Christus. Zegenen is goede dingen zeggen van een ander. Onze geestelijke zegeningen in de verzen 3-14 houden verband met de *drie* goddelijke personen: Vader, Zoon en Heilige Geest.

In welke *drie* begrippen kunnen deze verzen worden samengevat? Er is:

1. het *kindschap* van de gelovige in overeenstemming met de natuur van de Vader;
2. het *zoonschap* naar het model van de Zoon van God (vgl. Rom. 8:29);
3. het *erfgenaamschap* waarvan de Geest het onderpand is.

Zeven zegeningen

Er is een andere indeling in *zeven* aspecten mogelijk (*allerlei* geestelijke zegening):

- vs. 4 de *eerste* zegening: uitverkoren tot het kindschap, d.i. een nieuwe natuur van licht en liefde;
- vs. 5 de *tweede* zegen: het zoonschap;
- vs. 6 de *derde* zegen: aangenaam gemaakt in de Geliefde;
- vs. 7 de *vierde* zegen: wij hebben de verlossing;
- vs. 8-10 de *vijfde* zegen: God deelt Zijn gedachten over Zijn Zoon met ons in wijsheid en inzicht;

- vs. 11 de *zesde* zegen: wij zijn erfgenamen;
- vs. 13 de *zevende* zegen: wij zijn verzegeld met de Heilige Geest, die het onderpand van de erfenis is.

Specifieke uitdrukkingen

Het begrip ‘genade’ in Efeziërs 1 heeft een grote reikwijdte. Gods gunst is veelzijdig:

- ‘genade en vrede’ (vs. 2);
- ‘de heerlijkheid van Zijn genade’ (vs. 6);
- ‘begenadigd in de Geliefde’, of: aangenaam gemaakt (vs. 6);
- ‘vergeving naar de rijkdom van Zijn genade’ (vs. 7).

De uitdrukking ‘vóór de grondlegging van de wereld’ in vers 4 staat in contrast tot alles wat *vanaf* de grondlegging van de wereld is toebereid (vgl. Matt. 25:34 en Openb. 17:8).

Andere eeuwige zegeningen zijn volgens het Nieuwe Testament:

- heerlijkheid (Joh. 17:5);
- liefde (Joh. 17:24);
- genade (2 Tim. 1:9);
- eeuwig leven (Tit. 1:2);
- voorkennis (1 Petr. 1:20).

Dan de *verborgenheid* of het *geheimenis* van Gods wil (vs. 9-10). Dat plan van God houdt in dat alles in hemel en op aarde onder Christus als Hoofd zal worden samengebracht in het komende Vrederijk.

Wij zijn geformeerd tot Gods *lof*, en wel in drieërlei opzicht:

1. tot lof van de heerlijkheid van Zijn *genade* (vs. 6).
2. tot lof van Zijn heerlijkheid; zowel de gelovigen uit de Joden als uit de volken zijn de voorwerpen van Gods genade en dragen bij tot de glorie van Zijn naam (vs. 12-13).
3. de verlossing van de erfenis, de verkregen bezitting, dient ook tot lof van Zijn heerlijkheid (vs. 14).

Er zijn drie bekende trefwoorden in vs. 15-18, namelijk: geloof, hoop en liefde.

Wat zijn de verlichte ogen van ons *hart* (vs. 18)? Antwoord: innerlijke wijsheid door Gods Geest bewerkt.

Wat zijn de drie doelen van Paulus’ gebed in vs. 18-19? Het gaat om inzicht in:

1. de hoop van onze roeping,
2. de rijkdom van Gods erfdeel,
3. de grootte van Zijn opstandingskracht.

Er is verschil tussen het gebed aan het slot van Efeziërs 1 en het gebed van Efeziërs 3. Het eerste is een gebed om geestelijk inzicht, het tweede om geestelijke kracht en volheid.

REPLY

DE HUID VAN HET BRANDOFFER

Hugo Bouter

‘En de priester die iemands brandoffer brengt – de huid van het brandoffer dat hij brengt, zal voor die priester zijn’ (Lev. 7:8).

Vraag

In toespraken over de offers wordt soms gesteld dat de priester zich tooide met de huid van het brandoffer. Ik heb de vraag of dit wel correct is.

Antwoord

De aanname dat de priester zich hulde in de huid van het offerdier is wel een beetje naïef en alleen gebaseerd op Genesis 3:21, waar de Heere God kleren van huiden maakte en Adam en Eva ermee bekleedde.

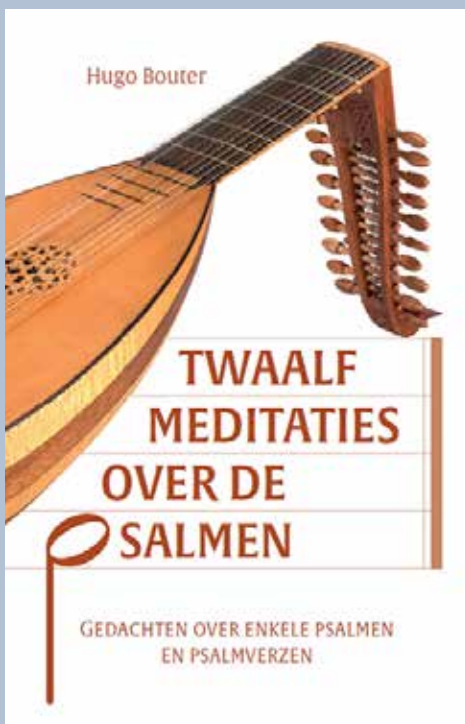
Zij bedekten zichzelf niet met de huiden van de offerdieren, maar God Zelf maakte eerst passende kleren hiervan voor hen! De typologische les is inderdaad dat God de zondaar

bekleedt met Christus en hem aangenaam maakt in Zijn geliefde Zoon (Ef. 1:6).

Het zou echter in strijd zijn met de voorgeschreven ambtskleding van de priesters in Exodus 29 en Leviticus 8, wanneer zij zich in huiden zouden tooien.

Bovendien, stel dat de priester eenmaal per dag een brandoffer bracht voor een Israëliet, wat moest hij dan doen met al die huiden die hij mocht meenemen naar huis? Omdat die een deel van zijn inkomen vormden, evenals bepaalde delen van de spijsoffers en de vredeoffers, stel ik me zo voor dat de priester regelmatig huiden bij de leerbereider heeft gebracht, die er vervolgens mantels in allerlei soorten en maten van kan hebben gemaakt, mogelijk ook voor het gezin van de priester. Pas na deze overwegingen kun je m.i. nadenken over een goede typologische invulling van de bepaling in Lev. 7:8. Wel kun je in algemene zin stellen dat de rijkdom van de offers – en voor ons van het Offer – ten goede kwam aan de offeraars en aan de priesters.

Advertentie

Twaalf meditaties over de psalmen

Gedachten over enkele psalmen en psalmverzen

Hugo Bouter

In deze uitgave zijn een twaalfstal kortere en langere overdenkingen over de psalmen gebundeld. Het is dus geen studie over alle 150 psalmen, maar slechts een selectie ervan. Toch vormt het genoeg materiaal voor een boek. Gods Woord is een onuitputtelijke bron, en de psalmen vormen inderdaad een goudmijn doordat het hele spectrum van menselijke gevoelens en ervaringen erin ter sprake komt. De hoogten en diepten van het menselijk bestaan worden hier op een geestelijke, gelovige wijze weergegeven. In die zin houden de psalmen ons telkens weer een spiegel voor.

ISBN/EAN: 9789070926564; 60 pag. paperback; 4,90 Euro

DE VENSTERS VAN HET TEMPELHUIS

L. Ondrejack

'Hij maakte voor het huis vensters voorzien van kozijnen met traliewerk' (1 Kon. 6:4).

Waarom zou koning Salomo 'gesloten vensters' voor de tempel van God hebben gemaakt, zoals sommige vertalingen lezen?

Salomo was een wijs man, is dit een bewijs van zijn wijsheid? Een ander woord voor 'gesloten' is verwijd of verbreed, d.w.z. van buiten smal, van binnen breed. De NBG-vertaling spreekt over 'vensters van eng latwerk'.

Misschien moeten we denken aan luiken die leken op louvredeuren, met schuin afstaande horizontale latjes. Je ziet dit ook wel bij oude kastelen. Vanbuiten boden ze geen zicht op wat er binnen gebeurde, zodat vijanden of dieven werden afgeschrikt. Maar vanbinnen waren er ruime erkers rond de ramen en had je een duidelijk zicht op wat er buiten plaatsvond.

Waarom was dit zo in de tempel van God? Waarom waren er geen grote ramen, waardoor iedereen kon zien wat er binnen gebeurde en zich welkom voelde om erin te participeren? Heeft dit een geestelijke betekenis voor ons in deze tijd? In deze bedeling vormen zowel de individuele gelovige als de (lokale) gemeente Gods heilige tempel (1 Kor. 3:16; 6:19).

Wanneer Paulus hierover schrijft, verbindt hij een duidelijke waarschuwing eraan in 1 Korintiërs 3:17. Verkeerde en onreine, wereldse dingen moeten worden geweerd uit de tempel van God. Dat is de zin van deze vensters voorzien van traliewerk. Ze moeten gesloten zijn voor de vijand, die alleen maar wil vernielen en verontreinigen. Maar in de tempel zelf moeten we duidelijk zicht hebben op de vijand.

'Als iemand de tempel van God verderft, God zal hem verderven. Want de tempel van God is heilig, en dat bent u!'

HET GEBRUIK VAN HET PRAESENS HISTORICUM BIJ MARKUS (1)

Gerard Kramer

Wat is een praesens historicum?

Nee, niet meteen doorscrollen! Dit wordt geen moeilijk artikel. Die term *praesens* (spreek uit: presens) *historicum* betekent letterlijk ‘historische tegenwoordige tijd’. Dat klinkt tegenstrijdig. U en ik gebruiken in het normale leven geen tegenwoordige tijd als we over het verleden schrijven. Maar vooral als we *spreken*, kan het best zo zijn dat we, als we iets bijzonders willen vertellen wat we hebben meegemaakt, ineens overschakelen naar de tegenwoordige tijd. Bijvoorbeeld: ‘Kom ik daar in die wachtkamer en wie zit daar?’ – terwijl u op dat moment gewoon aan een collega op het werk vertelt wat u gisteren hebt beleefd. Zonder dat u het wist, hebt u tweemaal een praesens historicum gebruikt: *kom* en *zit*. Die collega zal echt niet antwoorden: ‘Pardon? Jij komt op dit moment toch helemaal niet in een wachtkamer? En jij weet toch ook niet wie daar nu zit?’ Nee, want die collega begrijpt dat u die tegenwoordige tijd hebt gebruikt om een gebeurtenis uit het verleden op een levendige manier te vertellen.

De klassieke auteurs

Bij de klassieke Griekse auteurs zijn het vooral de geschiedschrijvers die het praesens historicum gebruikten, en dat altijd in de 3^e persoon: hij/zij/het in het enkelvoud, en zij in het meervoud. Zij doen dat in zinnen waarin ze *gebeurtenissen* vertellen: iets belangrijks, iets onverwachts, of een reeks belangrijke of onverwachte gebeurtenissen.

Hoe beknopter een verhaal verteld wordt (bijvoorbeeld als een korte samenvatting van de hoofdmomenten), hoe groter ook het aantal vormen van het praesens historicum. De auteur markeert zo waar hij zijn accenten legt, en laat zo bepaalde gebeurtenissen even ‘oplichten’ door ze in de tegenwoordige tijd te vertellen en naar het heden te trekken. De verteller maakt de lezer als het ware ooggetuige van zijn verhaal. In een Nederlandse vertaling is dit niet zichtbaar: het praesens historicum wordt standaard als een verleden tijd vertaald, want in Nederlandse verhalende teksten kan niet in de tegenwoordige tijd over het verleden worden geschreven.

Het Nieuwe Testament: Markus

Ook in het Nieuwe Testament wordt het praesens historicum gebruikt, en ook hier geldt dat dit in een vertaling niet zichtbaar is. Ik vond het opvallend om in een standaardgrammatica van het Nieuwtestamentisch Grieks te lezen dat Lukas deze vorm van schrijven het minst toepast, en Markus het meest.

Dat was mij onbekend, en ik ben meteen de Griekse tekst van Markus gaan doornemen en heb in de Telosvertaling ervan alle vormen die op een Griekse praesens historicum teruggaan, gemarkeerd. Ik ga u dat laten zien in de eerste twee hoofdstukken; de volgende keer hoop ik enig commentaar te geven:

Markus 1

12 En terstond dreef de Geest Hem uit naar de woestijn.

30 De schoonmoeder van Simon nu lag met koorts en terstond spraken zij met Hem over haar.

37 en zij vonden Hem en zeiden tot Hem: Allen zoeken U. 38 En Hij zei tot hen: Laten wij ergens anders heengaan, naar de naburige plaatsen, opdat Ik ook daar predik; want daartoe ben Ik uitgegaan. 39 En Hij predikte in hun synagogen in heel Galilea en dreef de demonen uit. 40 En er kwam een melaatse naar Hem toe, die Hem smeekte en voor Hem op zijn knieën viel en tot Hem zei: Als U wilt, kunt U mij reinigen. 41 En met ontferming bewogen strekte Hij Zijn hand uit, raakte hem aan en zei tot hem: Ik wil, word gereinigd! 42 En terstond week de melaatsheid van hem, en hij werd gereinigd. 43 En na hem streng verboden te hebben liet Hij hem terstond van Zich weggaan 44 en zei tot hem: Let erop dat u niemand iets zegt; maar ga heen, toon u aan de priester en offer voor uw reiniging wat Mozes heeft geboden, hun tot een getuigenis.

Markus 2

3 En er kwamen er die een verlamde bij Hem brachten, door vier mannen gedragen. 4 En daar zij hem niet bij Hem konden brengen vanwege de menigte, namen zij de dakbedekking weg waar Hij was; en na het dak opengebroken te hebben lieten zij het rustbed neer waarop de verlamde lag. 5 En toen Jezus hun geloof zag, zei Hij tot de verlamde: Kind, uw zonden worden vergeven. 6 Nu zaten daar enige schriftgeleerden, die in hun harten overlegden: 7 Waarom spreekt Deze zo? Hij lastert; wie kan zonden vergeven dan Een: God? 8 En terstond onderkende Jezus in Zijn geest dat zij zo bij zichzelf overlegden en zei tot hen: Waarom overlegt u deze dingen in uw harten? 9 Wat is gemakkelijker te zeggen tot de verlamde: Uw zonden worden vergeven, of te zeggen: Sta op, neem uw rustbed op en loop? 10 Maar opdat u weet dat de Zoon des mensen macht heeft op de aarde zonden te vergeven, – zei Hij tot de verlamde: 11 Ik zeg u: sta op, neem uw rustbed op en ga naar uw huis.

13 En Hij ging opnieuw naar buiten naar de zee; en de hele menigte kwam naar Hem toe en Hij leerde hen. 14 En toen Hij verder ging, zag Hij Levi, de zoon van Alfeüs, bij het tolhuis zitten; en Hij zei tot hem: Volg Mij. En hij stond op en volgde Hem. 15 En het gebeurde dat Hij in zijn huis aanlag, en vele tollenaars en zondaars lagen mee aan met Jezus en Zijn discipelen, want zij waren met velen en zij volgden Hem. 16 En toen de schriftgeleerden en de farizeeën Hem zagen eten met de zondaars en tollenaars, zeiden zij tot Zijn discipelen: Waarom eet en drinkt Hij met de tollenaars en zondaars? 17 En toen Jezus dit hoorde, zei Hij tot hen: Zij die gezond zijn, hebben geen arts nodig, maar zij die ziek zijn. Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars.

18 En de discipelen van Johannes en de farizeeën waren aan het vasten; en zij kwamen en zeiden tot Hem: Waarom vasten de discipelen van Johannes en de discipelen van de farizeeën, maar Uw discipelen vasten niet?

25 En Hij zei tot hen: Hebt u nooit gelezen wat David deed toen hij gebrek leed en honger had, hij en zij die bij hem waren?

HET HOOGLIED

DEEL 64 - DE HOOGSTE TAAL VAN DE LIEFDE

Ger de Koning

'Wie is zij die daar opkomt uit de woestijn, leunend op haar Liefste? Onder de appelboom heb ik U gewekt. Daar heeft Uw moeder U met smart voortgebracht, met smart heeft zij [U] daar voortgebracht [die] U gebaard heeft' (Hoogl. 8:5).

Opkomen uit de woestijn

Hier begint het laatste gedeelte van dit boek. We vinden hier weer de vraag *wie* de bruid is (vgl. Hoogl. 3:6). Ze leunt op haar liefste, terwijl ze opkomt uit de woestijn. Voor ons wil dit zeggen dat de beste manier om door de woestijn van de wereld te gaan, is door op de Heer Jezus te leunen. We zijn maar al te zeer geneigd om op andere middelen te steunen en niet op Hem. Hij helpt ons door de woestijn van dit leven heen en verschijnt aan het einde van de woestijnreis met ons. Dit is ook een beeld van het overblijfsel, dat leunend op Hem uit de Grote Verdrukking komt. Hij haalt Zijn bruid Zelf op.

De bruid komt opnieuw uit de woestijn, nu niet op een draagstoel zoals dat in Hooglied 3 gebeurt (Hoogl. 3:6-7), maar leunend op haar liefste. Dat ziet op openlijke verbondenheid. De woestijn wordt hier voor de laatste keer in dit boek genoemd. Het gaat hier ook niet meer om haarzelf, maar om de bruidegom, de geliefde op wie zij

leunt. Het is vertrouwende liefde. We zien hier dat hij haar kracht is, en zij zijn beminde. De ervaringen van de woestijn zijn achter de rug. Ze heeft geleerd volledig op hem te leunen. Het betekent ook dat hij met haar in de woestijn is geweest. Ze is niet alleen in zijn gezelschap, maar ze is afhankelijk van hem: ze leunt op hem. De woestijnreis is voorbij. Bij haar is zwakheid, bij hem is kracht. Leunen is steunen op de kracht van iemand anders. Wij moeten leren helemaal te leunen op de Heer Jezus. De woestijnervaringen in ons leven zijn voorbij, als we hebben geleerd uitsluitend op Hem te leunen.

In de woestijn worden we getest: we leren onze zwakheid kennen en afhankelijk te zijn van de Bruidegom. Hij komt Zelf ook uit de woestijn. Dit geldt ook voor het gelovig overblijfsel dat uit de Grote Verdrukking komt. Ze hebben tot de Heere geroepen en Hij heeft hen uit hun verdrukking verlost. Ze komen eruit, leunend op Hem. Ze zullen erkennen dat Hij hen uit de woestijn leidt, want zij hebben zelf geen kracht om zich daaruit te bevrijden.

We hebben steun nodig, omdat we geen eigen kracht hebben om verder te gaan. Als wij ons dat bewust zijn, zal onze omgeving zien dat wij niet op onze eigen kracht leunen, maar op Christus. Zoals de bruid leunt op haar liefste, zo steunen wij op Hem. Leunen doe je tegen iets waarvan je verwacht dat het blijft staan, je vertrouwt erop dat het vastigheid geeft en niet omvalt. Christus stelt nooit teleur, Hij is de onwankelbare rots. Israël heeft vroeger op Egypte vertrouwd. De Heere zegt daarvan dat het *'die geknakte rietstaf'* is. Wie daarop leunt, krijgt niet de verwachte steun maar pijniging (Jes. 36:6). Zo gaat het met ons, als wij op menselijke wijsheid vertrouwen en daarop leunen. Dan vallen we om en doen onszelf pijn, want die staf breekt. Al het steunen op mensen stelt niet alleen teleur, maar veroorzaakt leed.

Israël heeft ook op de wet gesteund (Rom. 2:17). Ze hebben vertrouwd op werken van eigengerechtigheid om zo bij God in de gunst te komen. Maar het heeft ertoe geleid dat ze de Heer Jezus hebben verworpen. De grote verandering

komt, als ze dat zullen inzien en belijden. Dat zal het werk van de Geest in hun harten zijn. Wanneer ze uit de Grote Verdrukking komen, zullen ze niet meer op de wet leunen maar op Christus. Hij is tijdens Zijn leven op aarde Zelf het grote Voorbeeld geweest van het vertrouwen op God. Hij heeft een woord voor hen die de Heere vrezen, want Hij heeft dat volmaakt gedaan. Tegen hen zegt Hij, als zij door duisternissen gaan en geen licht hebben – wat profetisch op de Grote Verdrukking ziet –, dat zij dan op de naam van de Heere moeten vertrouwen en op hun God moeten

steunen (Jes. 50:10). Dan richt de bruidegom het woord tot de bruid. Hij wijst haar erop waar die verandering is begonnen die zij heeft ondergaan in de woestijn. Hij zegt tegen haar dat hij haar onder de appelboom tot nieuw leven heeft gewekt. De bruid vergelijkt de bruidegom met een appelboom (Hoogl. 2:3). In beeld heeft de bruid, dat is het overblijfsel – Jeruzalem – haar leven aan Hem te danken. Hij heeft dat nieuwe leven in haar gewekt. Dat is gebeurd door de smart, de weeën van de Grote Verdrukking heen, die over de moeder – over Israël – zijn gekomen. Op die manier is ze het nieuwe leven binnengegaan (Jer. 30:6-7; Jes. 66:7-9; Matt. 24:8).

Ze is als het ware opnieuw geboren. Het dode Israël is tot nieuw leven gewekt.

Hij heeft haar gevonden 'onder de appelboom' en haar tot Zijn eigendom gemaakt. Daar is ze geboren. Alles wat ze heeft, heeft ze van Hem. Alle ervaringen zijn nu achter de rug, maar ze zijn niet vergeten. We zullen steeds weer erbij bepaald worden te zien *Wie Hij* voor ons is geweest, en wat wij zijn geweest en wat we door Hem geworden zijn. Dat zullen we zien als we geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus.

BETHANIË

GENADE VOOR ARMEN

Jaap Zwitser

'Want u kent de genade van onze Heer Jezus Christus, dat Hij, terwijl Hij rijk was, ter wille van u arm is geworden, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden' (2 Kor. 8:9).

Op nog geen drie kilometer afstand van Jeruzalem, dichtbij de Olijfberg, lag Bethanië. Tijdens Zijn rondwandeling op aarde heeft de Heer Jezus heel wat plaatsen bezocht, maar in het dorp Bethanië kwam Hij schijnbaar heel graag. Wat was de reden voor Hem om regelmatig naar dit dorp te gaan? Wat was er zo aantrekkelijk aan Bethanië? Als wij afgaan op de betekenis van de plaatsnaam, zou je er op het eerste gezicht goed aan doen ergens anders te gaan wonen. Bethanië kan immers 'huis van armen' betekenen. Of was dit nu juist de reden waarom de Heer Jezus een voorliefde had voor deze plaats? Waarom was Hij naar deze aarde – en dus ook naar Bethanië – gekomen? Om het verlorene te zoeken en te behouden, en om armen rijk te maken!

Niet alle inwoners van Bethanië zaten op de Heer Jezus te wachten. Zij hadden andere interesses en om die reden geen belangstelling voor Hem. Heel anders was het bij Martha, van wie wij lezen dat zij Hem in haar huis ontving

(Luk. 10:38). Ook een man, een zekere Simon, die melaats geweest was, had de deur van zijn huis voor Hem geopend (Matt. 26:6). Samen met Johannes konden zij ervan getuigen, dat de Heer Jezus onder hen gewoond had en dat zij Zijn heerlijkheid aanschouwd hadden, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader, vol van genade en waarheid (Joh. 1:14). Volgens Paulus heeft dit een enorm effect: 'Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest' (2 Kor. 3:18).

Zeker vier personen in Bethanië zagen dus naar de Heer Jezus uit: Martha, haar zus Maria, haar broer Lazarus en Simon, de melaatse. En het was wederkerig: de Heer Jezus zag ook naar hen uit. Zij vonden het een feest als Hij bij hen kwam en Hij vond het fijn om naar hen toe te gaan en bij hen te zijn. Zij waren met hun harten aan elkaar verbonden; zij hadden een hartelijke verbinding, een persoonlijke relatie. Salomo had vastgesteld: 'Een man die vrienden heeft, kan het slecht vergaan, maar soms is er een echte vriend die meer toegewijd is dan een broer' (Spr. 18:24). En zo was het in Bethanië! De vijf Bijbelgedeelten waarin Bethanië een rol speelt, maken duidelijk hoezeer men elkaars aanwezigheid op prijs stelde.

Aan de voeten van de Heiland, luisterend naar de Heer

(Luk. 10:38-39)

Tijdens één van Zijn reizen kwam de Heer Jezus in Bethanië en werd Hij door Martha ontvangen in haar huis. Naast Zijn reisgenoten zijn er ook nog anderen aanwezig, van

wie Maria en Lazarus met name genoemd worden. De Heer neemt het woord, de aanwezigen luisteren naar Hem, terwijl zij aan Zijn voeten zitten. Wat een tafereel! Wat moet de Heer Jezus hiervan genoten hebben! Mensen die tijd en belangstelling voor Hem hebben en aandachtig luisteren naar alles wat Hij te zeggen heeft.

Wat hebben deze mensen het geweldig met Hem gehad! Om jaloers op te worden, luisteren naar Zijn stem! Deze ontmoeting vindt plaats in een sfeer van liefde, respect en waardering. In een dergelijke sfeer komt een vermaning altijd goed over. Martha attendeert de Heer op haar zuster Maria. Zij kan toch wel even helpen in de keuken! Maar de vriendelijke correctie aan het adres van Martha zorgt niet voor onvrede. Martha weet: als Hij het zegt, is het goed.

Lazarus van Bethanië is ziek

(Joh. 11)

De Heer Jezus krijgt een boodschap van Martha en Maria: 'Heer, zie, hij die U liefhebt, is ziek'. De reactie van de Heer is: 'Deze ziekte is niet tot de dood, maar ter wille van de heerlijkheid van God, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt wordt'. De Heer heeft Martha en haar zuster en Lazarus lief! Hij zegt dat Lazarus slaapt, maar Hij spreekt eigenlijk over zijn dood. Lazarus is gestorven en naar later blijkt, is hij ook al begraven. Lazarus is al vier dagen in het graf. 'Waar hebt u hem gelegd? Heer, kom en zie'. De Heer is ontroerd en weent. Als de Opstanding en het Leven staat Hij bij het graf van Lazarus, de gestorvene. De omstanders zullen vandaag de heerlijkheid van God zien, als zij tenminste geloven dat God de Heer Jezus gezonden heeft! Lazarus verlaat op het bevel van de Heer het graf en komt naar buiten. Het zien van de levende Lazarus strekt tot eer en verheerlijking van de Heer Jezus. 'Oneindige liefde, hoe rijk maakt U toch!'

Een maaltijd voor Hem

(Joh. 12:1-8 en Matt. 26:6-13)

Zes dagen voor het Pascha (op de eerste dag van de week, waarin ook de kruisiging plaatsvond) is de Heer Jezus te gast in Bethanië in het huis van Simon de melaatse. Als wij de kring van aanwezigen rondkijken, ontdekken wij nog meer gelovigen: de discipelen, Martha, Maria en Lazarus. Zij hebben het in hun hart om voor Hem een maaltijd klaar te maken. Hij is vandaag het Middelpunt. Martha dient, Lazarus ligt met Hem aan en Maria zalft Zijn voeten en Zijn hoofd met balsem van nardus. De zussen en de broer brengen hierdoor drie geweldige geloofszaken tot uitdrukking: dienst, gemeenschap en aanbidding.

De geur van de balsem (gemaakt van kostbare, onvervalste nardus) vervult het huis van Simon. De Heer waardeert deze uiting van genegenheid: 'Zij heeft een goed werk aan Mij verricht, zij heeft dit gedaan (bewaard) voor de dag van Mijn begrafenis'. David maakt al melding van dergelijke ontmoetingen: 'Zie, hoe goed en hoe liefelijk is het dat broeders ook eensgezind samenwonen, daar gebiedt de Heere de zegen' (Ps. 133).

Lazarus en Simon worden op een speciale manier aangeduid: Lazarus, de gestorvene, en Simon de melaatse. Lazarus was gestorven, maar nu is hij in levenden lijve aanwezig! Simon was melaats, maar nu is hij gezond en wel

de gastheer in zijn eigen huis! Deze twee personen zorgen voor nog meer glans en bewondering voor de Heer Jezus, zij maken deel uit van Zijn heerlijkheid. Dood (Lazarus) en ten dode opgeschreven (Simon): arme, verloren mensen, maar nu gered en rijk gemaakt door Hem!

Even op adem komen in Bethanië

(Matt. 21:12-17)

Op de tweede dag van de week waarin de kruisiging plaatsvond, bezoekt de Heer de tempel. Hij treft hier geen 'huis van gebed' aan, maar een plaats waar men handel drijft met duiven en waar geldwisselaars hun werk doen. Zowel kopers als verkopers worden door Hem uit de tempelgebouwen verdreven. Weg hiermee! Mijn huis is geen rovershol. Blinden en kreupelen die voor Hem naar de tempel gekomen zijn, worden genezen. De overpriesters en de schriftgeleerden zien de wonderen die Hij doet en zij horen kinderen roepen: 'Hosanna voor de Zoon van David'. Redenen genoeg om Hem hierop aan te spreken.

De Heer heeft het ook gehoord en vraagt of zij nog nooit Psalm 8 gelezen hebben: 'Uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt U een sterk fundament gelegd, omwille van Uw tegenstanders' (Ps. 8:3). Dan verlaat Hij deze tegenstanders en de tempel. Wat een verdrietige dag voor Hem! Totaal geen begrip of waardering. Hij verlaat Jeruzalem en gaat naar... Bethanië. Daar wonen enkele mensen die Hem wel waarderen en Hem hartelijk zullen ontvangen. Daar kan Hij de teleurstellingen van vandaag aan de kant leggen en tot rust komen.

Opgenomen naar de hemel, maar Hij komt terug

(Luk. 24:50-53)

Nadat de Heer Jezus aan de discipelen is verschenen na Zijn opstanding, leidt Hij hen uit naar buiten, tot aan Bethanië. Terwijl Hij hen zegent, wordt Hij door een wolk opgenomen in de hemel. Twee engelen laten weten dat Hij op dezelfde wijze terug zal komen, zoals zij Hem naar de hemel hebben zien gaan. De discipelen aanbidden Hem, keren terug naar Jeruzalem met grote blijdschap. Zij (en wij) mogen de levende en waarachtige God dienen en Zijn Zoon uit de hemelen verwachten.

Hij komt terug. Wat een dag zal dat zijn – voor ons, maar vooral voor Hem! Zuster Margot Alt (1883-1962) heeft een prachtig lied gemaakt over haar omgang met de Heer en het vooruitzicht van elk kind van God. Zij heeft de Heer gediend op Java en werd geconfronteerd met ontbering, malaria en de dodencel. Haar zicht op de Heer bleef ondanks deze moeilijkheden helder: 'Daar zal ik mijn Heer ontmoeten, luisteren naar Zijn liefdestem', dichtte zij in het bekende lied 'Lichtstad met uw paar'len poorten'. Uiteindelijk gaat het om Hem: Hij zal verheerlijkt worden in Zijn heiligen en bewonderd worden in allen die geloofd hebben.

*Vol verwachting blijf ik uitzien
tot die dag eens dagen zal,
dat de Heiland op de wolken
weerkomt met bazuingeschal.
Wat een vreugde zal dat wezen,
als mijn oog Hem schouwen mag
en mijn oor Zijn stem zal horen
op die grote blijde dag!*

ZINGEN IN DE KERK

Ger de Koning

In de (voorlopig) laatste coronapersconferentie op 24 juni jl. sprak premier Rutte onder andere over het zingen in de kerk. Voordat ik inga op wat hij daarover zei, wil ik eerst iets zeggen over wat zingen voor de gelovige en vooral voor God de Vader en de Heer Jezus betekent. Met de gelovige bedoel ik iemand die berouwvol zijn zonden aan God heeft beleden en in het geloof heeft aanvaard dat de Heer Jezus voor zijn zonden is gestorven. Zo iemand weet en belijdt met grote dankbaarheid dat hij een kind van God is. Door de Geest van God, Die in hem woont, zegt hij 'Abba, Vader'. Door diezelfde Geest zijn de gelovigen tot één lichaam gevormd, de gemeente van de levende God.

Het bewustzijn verlost te zijn van zonden en niet meer op weg te zijn naar de hel, maar naar het Vaderhuis, is een oorzaak om God en de Heer Jezus eeuwig voor te prijzen. Dat kan toch niet anders? De gemeente verlangt ernaar om te zingen van haar Heiland. Zingen is een uiting van een hart dat vol is van Hem, Die is gekomen om mensen te redden.

Zingen hoort bij een verlost volk. De eerste keer dat er in de Bijbel sprake is van zingen, gebeurt dat door Israël, Gods aardse volk, nadat het uit Egypte is verlost en veilig aan de andere kant van de Rode Zee is aangekomen, terwijl de macht van de vijand is verbroken (Ex. 15:1). Dit lied van verlossing wordt in de eindtijd ook gezongen (Openb. 15:2-3). Gods hemelse volk, de gemeente, zal dit lied tot in eeuwigheid zingen als het lied van het Lam (Openb. 5:9-14). Door het Lam zijn de Israëlieten verlost; door het Lam zijn alle gelovigen van alle tijden verlost.

Er is ook een bijzondere verbinding tussen zingen en het avondmaal. Dat kunnen we afleiden uit de instelling ervan door de Heer Jezus. Na de instelling zongen zij de lofzang (Matt. 26:26-30). Daarom is het zo mooi dat het avondmaal van de gemeente wordt omgeven door het zingen van de verlost *samen met de Heer Jezus*. We lezen daarover in Hebr. 2. Daar zegt de Heer Jezus, nadat de nauwe relatie tussen de gelovigen en Hemzelf is vastgesteld: 'Ik zal Uw Naam aan Mijn broeders verkondigen, in [het] midden van [de] gemeente zal Ik U lofzingen' (Hebr. 2:11-12).

Dit vers in Hebr. 2 is een citaat uit Psalm 22 (Ps. 22:23). Deze psalm spreekt op indringende wijze over het werk van de Heer Jezus aan het kruis als de Drager van de zonden van hen die in Hem geloven en ook over Zijn opstanding. Door Zijn opstanding zijn de gevolgen van dat enorme werk zichtbaar geworden. Een van de resultaten is dat Hij de Naam van Zijn Vader verkondigt aan hen die Hij 'Mijn broeders' noemt (Joh. 20:17).

En daar blijft het niet bij. Zijn verkondiging levert een nieuw resultaat op, namelijk dat Hij in het midden van Zijn

broeders, de gemeente, en samen met hen, een lofzang zingt. Hijzelf heft de lofzang aan 'in [het] midden van [de] gemeente'. Zijn lied is de dankbare lofzang als antwoord op het feit dat God Hem heeft opgewekt en verheerlijkt. En als resultaat van Zijn werk mogen wij daarmee instemmen. Is dat niet groot?

En wat zegt de premier als woordvoerder van de regering? Zingen is verboden, of wordt sterk afgeraden, vanwege het besmettingsgevaar. Het is op het moment van dit schrijven niet duidelijk wat er nou precies wordt bedoeld, maar dit is in het kader van dit artikel ook niet belangrijk. Hij doet de suggestie om in plaats van een lied te zingen het lied voor te lezen en voegt eraan toe dat het misschien wel een nieuwe traditie kan opleveren. Er komt nog een richtlijn over zingen van het RIVM.

Diezelfde premier zegt, zonder enige blijk van schaamte, dat ook sekswerkers hun gang weer kunnen gaan, uiteraard zonder enige beperking, want dat kan in dat 'beroep' niet. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Dat is het natuurlijk, helaas, ook. Maar toch niet voor de gelovige? Die is toch wel zo wakker en nuchter dat hij onder andere daaraan ziet hoe ver God en Zijn Woord uit de Nederlandse samenleving en regering zijn verbannen? Hoe zou een dergelijke, ver van God en Zijn Woord afgeweken overheid iets zinnigs kunnen opmerken of aanbevelen over de dienst aan God, iets dat tot meerdere eer en glorie van God en Zijn Christus zou zijn?

In Psalm 14 staat: 'De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God' (Ps. 14:1a). De dwaas is een ongodelijke. Hij is geen atheïst, maar iemand die in zijn leven bewust geen rekening houdt met God. Hij negeert God bewust als 'niet interessant'. Zijn leven draait alleen om zichzelf. Hij handelt helemaal naar eigen inzicht, zonder ook maar op de geringste wijze met God rekening te houden. Als er geen rekening wordt gehouden met God, heeft dat ook schadelijke gevolgen voor de omgeving van de dwaas. Er is een onlosmakelijk en onmiskenbaar verband tussen het godsdienstige verval en het sociale verval. Wie God buitensluit, wordt een ramp voor zijn medemensen. Dit is de werkelijke ramp, waarmee de gelovigen te maken hebben en steeds meer mee te maken krijgen.

Zeker, er is geen overheid dan van God. Dat zegt Gods Woord in de brief aan de gelovigen in Rome (Rom. 1:7; 13:1). Daarom moeten we de overheid onderdanig zijn op alle terreinen van het maatschappelijke leven. Dat geldt ook als het een overheid betreft die, zoals destijds in Rome, zich wreed tegenover de gelovigen gedraagt. Paulus, de schrijver van deze brief, heeft dat aan den lijve ondervonden. Hij is volgens de traditie op bevel van de Romeinse keizer Nero door onthoofding gedood.

Als de overheid zich echter gaat mengen in de inhoud van het samenkomen van de gemeente, moeten we God meer gehoorzaam zijn dan mensen (Hand. 5:29). Het doet me denken aan de regering in China, die haar greep op en invloed in de kerken en huisgemeenten steeds meer laat voelen. Zo wil die regering dat er tijdens de diensten ook communistische liederen worden gezongen. Er ligt ook een plan van de regering om de Bijbel te laten herschrijven. Men wil dat er communistisch gedachtegoed in wordt verwerkt. Zo ver gaat het bij ons niet, maar we worden als plaatselijke gemeenten wel met een inmenging van de overheid geconfronteerd, die niet eerder zo sterk is geuit.

We moeten ons niet laten verleiden tot onverstandig handelen omdat bepaalde maatregelen van de overheid in verband met covid-19 ons mogelijk niet bevallen. Wat we kunnen, moeten we doen. Het gaat mij erom wie de leiding over ons persoonlijke en gemeenschappelijke leven heeft, wie onze raadgever is. Boven alles, ook boven de regering die boven ons is gesteld en die we hebben te erkennen, is dat de Heer Jezus. Een van Zijn Namen is 'Raadsman' (Jes. 9:5). De regering die boven ons is gesteld, houdt geen rekening met God. Op de persconferentie is gezegd dat wij, 17 miljoen landgenoten, het met elkaar voor elkaar hebben gekregen het virus zover te beteugelen, dat de maatregelen versoepeld kunnen worden. Wij hebben deze versoepelingen zelf verdiend. Geen enkel woord van dank aan God.

Dat hoeft ons niet verbazen, maar zal ons extra motiveren om voor de regering te bidden. Paulus roept daar ook toe op (1 Tim. 2:1-2). Hij doet dat, terwijl er in zijn tijd een God vijandige overheid is. Het openbaar gebed zal een goddeloze of God vijandige overheid laten merken dat de gelovigen geen opstandelingen zijn. Het gaat er ook niet in de eerste plaats om de overheid door het gebed ertoe te bewegen de gelovigen ter wille te zijn. Zoals al is opgemerkt, heeft Paulus dat aan den lijve ondervonden. Het gebed is dan ook vooral van belang om de gelovige zelf innerlijk te bewaren voor gevoelens van opstandigheid en verbittering. Door het gebed stijgt de gelovige boven de heersende situatie uit. Gebed maakt het hart 'rustig en stil' te midden van de beproevingen van het geloof. Wat voor beslissingen de regering ook neemt, de Heer vraagt dat wij aan de overheid onderdanig zijn. Die houding mogen we niet verloochenen, ook niet als we in een bepaald geval de Heer meer gehoorzaam moeten zijn dan de overheid.

We kunnen hier wellicht van Daniël leren. In Daniël 6 wordt een wet van Meden en Perzen uitgevaardigd dat niemand in het hele wereldrijk van de Meden en Perzen tot iemand anders mag bidden dan alleen tot Darius, het hoofd van dat rijk. Het hele rijk gaat op slot voor elke god, ook voor de ware God. Wie het gebod overtreedt, wordt in de leeuwenkuil geworpen. Als Daniël ervan hoort, dient hij geen verzoek tot ontheffing bij de koning in. Hij zoekt ook niet het gesprek met zijn tegenstanders. Hij gaat direct naar huis.

Thuisgekomen gaat hij naar zijn bovenvertrek om naar zijn gewoonte, 'precies zoals hij voordien had gedaan', zoals er kernachtig staat, te bidden en te danken (Dan. 6:11). Om zijn 'buren', die op de loer liggen om hem aan te klagen, maakt hij zich niet druk. Ook doet hij de ramen niet dicht uit angst om te worden gezien. Evenmin past hij zijn houding en gebedstijden aan. Hij doet alles 'voor het aangezicht van zijn God'. God is 'zijn God', wat aangeeft dat hij een persoonlijke relatie met God heeft. Hier zien we het geheim van zijn rustige onverschrokkenheid: hij bidt niet voor het aangezicht van mensen, maar voor het aangezicht van zijn God. Als hij wordt gearresteerd en in de leeuwenkuil wordt geworpen, verzet hij zich niet. Wij weten de uitkomst, hij wist die niet.

We kunnen wel zeggen dat Nederland en Europa al enige tijd op slot zitten voor de ware God, de Vader van onze Heer Jezus Christus. Dat is niet begonnen met de 'intelligente lockdown', maar daardoor is dit 'afgesloten' zijn voor God wel onmiskenbaar openbaar geworden. Telkens beriep en beroept men zich op de wetenschap. Van enig roepen tot God was en is geen sprake. De enige god waarvoor men knielde en knielt, is de god van de wetenschap. En wat levert dat op? Angst.

De gelovige was ooit iemand die zijn hele leven door aan angst voor de dood onderworpen was (Hebr. 2:15). Hij is van die angst verlost door Hem, Die door Zijn eigen dood de duivel, die de macht over de dood had, heeft tenietgedaan. De gedachte daaraan maakt blij en dankbaar. De Vader en de Zoon verlangen ernaar dat van ons te horen. Wat hebben wij ervoor over om door te gaan met wat voor ons, en vooral voor de Heer Jezus en de Vader, zo waardevol is? Onze situatie is lang niet zo spannend als die van Daniël. We kunnen onze situatie sowieso niet één op één vergelijken met situaties van gelovigen uit het verleden of in het heden. We kunnen er wel van leren, zeker als het gaat om voorbeelden in de Bijbel. Daarvoor zijn ze juist voor ons in Gods Woord opgeschreven (1 Kor. 10:6,11; Rom. 15:4; zie ook Hebr. 11:35b-40).

Het goede nieuws is, dat zangkoren wel mogen zingen. De (plaatselijke) gemeente is toch een zangkoor? Laten we kijken naar de Heer Jezus en naar Zijn werk op het kruis. Dan kunnen we toch niet ophouden over Hem en tot Zijn eer te zingen?

